

gjør Noget, som jeg anser for konstitutionelt umuligt. Naar man nemlig overhovedet taler paa den Maade, saa maa man først og fremmest tale om Statteopkrævningen, det er det vigtigste Punkt. Derved at man tier stille med Hensyn til Hovedpunktet medens man gjør Ophævelser med Hensyn til mindre vigtige, der for Resten i og for sig kan være slemt nok, godtjender man det Allerpåreste, eller viser i alle Tilfælde Digtyghed overfor det egentlig største konstitutionelle Brud. Jeg siger derfor, at det efter min Mening er ganske umuligt for noget Medlem her i Thinget at stemme for dette Forslag. Jeg kan heller ikke paa nogen Maade tro, at det har været de ærede Medlemmers Mening ved at opstille dette derigjennem at godtgjende Statteopkrævningen eller erklære den for en ligegyldig Ting. Men jeg tror, at det er gaaet dem med dette Forslag, som det gik dem for et Par Dage siden med et andet Forslag, som de opstillede, at de ikke have overvejet, hvad det betyder, og ere komne til at stille Forslag op, som sige det Modsatte af, hvad de tilsigte. Nu kunde man sige: Hvis Kassebeholdningen var sat til Null, saa havde det altsaa været vigtigt. Dertil vil jeg svare: Saa havde det været rigtigere, men dog vilde det være meget farligt at stille dette Forslag op, fordi det vilde være ligesom at give Regjeringen Bemyndigelse til bruge hele den Rest af Kassebeholdningen, der er tilbage. Jeg siger, at dette uheldige Forslag, som det ærede Medlem og hans Kollega af Finantsudvalget have opstillet, er et Exempel, der viser, at Finantsloven ikke ret vel egner sig til saadanne Protefterperimentet. Denne Maade at forhandle paa fører det ærede Mindretal ind i den Stilling, hvori det har bragt sig, og som forhaabentlig er affrættende nok for Fremtiden. Jeg vil selvfølgelig fraraade ærede Medlemmer at stemme for dette Forslag, da det i Virkeligheden indeholder Godtjendelsen af 5 Mars Statteopkrævning, og altsaa indeholder en Godtgjendelse af det nuværende Regjeringsystem. Hertil skal jeg indskrænke mig.

Scharling: Det Mindretal, jeg repræsenterer, har ikke kunnet tiltræde Vædringsforslaget under Nr. 2 om at nekte Forhøielse af den anden Skotagators Lønning. Det forekommer os nemlig, efter hvad der er oplyst, at denne Forhøielse er et meget billigt Krav. Den Paagjældende har tjent i 30 Aar, og hans Arbejde er blevet meget forøget i de senere Aar derved, at man har inddraget en Skotagators Stilling. Jeg skal derfor anbefale at stemme

mod Vædringsforslaget under Nr. 2. Hvad angaar Vædringsforslaget under Nr. 3, har det jo en mere symbolisk Betydning. Det refererer sig til Udvalgets Flertals Stilling overfor det finantsielle Mellemværende med Vestindien. Der er paa dette Punkt ingen væsentlig Uoverensstemmelse mellem Flertallet og det Mindretal, hvortil jeg hører. Vi have i tidligere Aar været enige om at anerkjende, at Kolonialloven af 1863 ikke giver Finantsministeren Bemyndigelse til at dække Kolonialtasens Stilling paa den Maade, som det er sket, og jeg tror, at den ærede Finantsminister ogsaa selv erkjender, at Loven ikke giver ham en saadan Bemyndighed, men at han kun staar overfor den praktiske Nødvendighed af at dække Underbalancen paa den ene eller den anden Maade, og vi ere ogsaa enige i, at det er ønskeligt, om Regjeringen vil søge at komme bort derfra, hvad der imidlertid kun kan ske ved ret indgribende Forandringer i Koloniernes indre Forhold. Vi have opsatt den ærede Finantsministers Udtalelser i Udvalget paa lignende Maade, som den ærede Ordfører nu gjengav dem, at han i det Væsentlige er enig deri og er til Sinds at forsøge slige Foranstaltninger. Vi have derfor ikke anset det for nødvendigt at stille noget bestemt Vædringsforslag, som skulde indeholde en særlig Opfordring dertil, og dertil kommer, at det ikke er klart, hvorledes det Forslag, der er stillet, egentlig kan siges at indeholde en saadan Opfordring. I alt Fald er dets Betydning og Rækkevidde saa usklar, at vi ikke have kunnet være med til at stille det. Hvad angaar Vædringsforslagene til § 9 om Renten af Kassebeholdningen, maa jeg tilsaa at det falder mig lidt vanskeligt ret at faae Die paa Forstjellen mellem Flertallets og Mindretallets Standpunkt. Den ærede Ordfører bebrejdede nemlig det Mindretal, der bestaar af to ærede Medlemmer af Udvalget, at det gik ud fra en fingeret Kassebeholdning, men jeg kan ikke se rettere, end at det Forslag, Flertallet har stillet, ogsaa gaar ud fra en fingeret Kassebeholdning. Det erklæres nemlig i Betænkningen fra Flertallets Side, at man bør opføre en Rente af Kassebeholdningen, der svarer til Kassebeholdningens virkelige Størrelse den 31te Marts 1890, men da dette vil afhænge af de Bevillinger, som gives paa Tilvægsbevillingsloven og andre Løbs af finantsiel Betydning, og da Flertallet agter at indstille til Forsættelse af Thinget en Række Tilvægsbevillingsforslag af ret betydelig Omfang, foreslaar man Renten forhøiet med 650,000 Kr. Jeg kan ikke se rettere, end at dette Beløb svarer til Renten af om trent 18 Mill. Kr., og jeg kan ikke tro, at